

de set en set

MARTÍ AYATS

Nusos

Un bon nus requereix precisió i fermesa quan l'estem fabricant. Demana el seu temps, una elaboració acurada. Posa a prova la nostra traça i la nostra tenacitat, perquè és qüestió de parar atenció als detalls però també de no defallir quan els cordills ens seguen els dits fins al punt que el dolor ens pot encarrilar cap a la rendició. Tots els punts de trobada, tots els nexes que s'estableixen, ja siguin entre elements o entre persones, són la base de qualsevol estructura, la qual té unes determinades característiques en funció de la forma i el fons dels enllaços. Per tant, de l'encert i de la decisió sobre com fer la llaçada i a qui ens volem unir, en podem sortir enfortits, o ens pot acabar escanyant, traient-nos l'aire. Així, per una

“Tots els nexes que s'estableixen, ja siguin entre elements o entre persones, són la base de qualsevol estructura”

clara regla de tres, un seguit d'entrellacements equivocats, mal fets o que no mantinguin un principi d'igualtat i de llibertat entre les parts que els componen poden provocar —a més de repercussions a nivell individual— que aquesta xarxa que és la societat es converteixi en una estructura més vulnerable, més fràgil. I és invocant aquest principi de llibertat per establir els vincles, que pren molta força una opció que ha de ser innegociable: la possibilitat de desfer-lo. D'aquí la importància de fer tots els passos correctes a l'hora de gestar la unió. Una bona tècnica durant la gènesi ens permetrà deslligar-nos sense estrebades, sense tensió, sense traumatismes, i continuar evolucionant. Un nus malgirbat, fet de pressa i corrents, sense seguir els *tempos* i els passos correctes, ens deixa atrapats. És com construir una casa sense portes ni finestres. Genera immobilisme, un encarcament que, a través de la rigidesa, al mateix temps petrifica i esfilagarsa una relació. I una societat en què predominen aquest tipus de lligams no evoluciona, s'estanca.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi faci constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Olla de grills

● El meu germà quan era petit s'estimava molt els animals, i sempre en corria més d'un per casa. Tant era així, que un cop se li va acudir de buscar grills i posar-los tots en una capsa amb unes herbes perquè s'alimentessin. Però la sorpresa va ser que l'endemà, quan va obrir la capsa, es va trobar tots o gairebé tots els grills malferits. S'havien mig menjat els uns als altres, i va descobrir que eren caníbals. Quina mala estona vam passar tots! Llavors vam entendre l'expressió «ser una olla de grills»: senzillament significa menjar-se els uns als altres, i això pot ser físicament o psicològicament. Tot pensant en aquest desagradable moment de la infantesa, he relacionat tota la nostra classe política amb «una olla de grills», ja que en moments tan difícils com els actuals, en comptes d'ajuntar-se per anar per feina i aconseguir bons resultats, fan com els grills, es devoren els uns als altres, i així ens van les coses. Veritablement, totes aquestes dites tan senzilles en aparença amaguen veritats com una casa. / ÀNGELA FERRER. Girona.

El bus del Barça, a Salt

● Al llarg d'aquella mateixa setmana, em vaig assabentar que el diumenge dia 14 de febrer a Salt hi hauria l'autobús amb les sis copes del Barça. La veritat és que jo no sóc gaire seguidora del futbol, però vaig pensar que m'agradaria anar-hi, encara que el meu estimat em va dir que no calia, perquè sabia que era poc futbolera i poc culer. Tanmateix, al final, quan va ser l'hora, hi vam anar. Hi havia una mica de cua i feia força fred, però, en fi, era

Anglès i l'accessibilitat

● No és una novetat que el consistori d'Anglès no està gaire sensibilitzat en matèria d'accessibilitat. Altres persones i organismes han opinat sobre el tema i han rebut una cordial omisió com a resposta.

És comprensible i evident que un poble amb recursos limitats com és el cas no pot plantejar un pla d'adaptació immediat a la normativa d'accessibilitat; ara bé, no es trobaria sota la mirada crítica de la població si mostrés alguna voluntat per solucionar els problemes, en certs casos greus. La meua denúncia abasta temes de sentit comú. És indignant que un regidor es comprometí a millorar l'accessibilitat, que reconegui que és una feina «cara i complicada» i llavors es gastí els quartos sense ni tan sols fer un cop d'ull a la normativa vigent en què es regulen aquests aspectes. Un exemple seria la plaça Angelina Garrigola, inaugurada fa pocs mesos i urbanitzada de manera incompetent, sense pensar en els ciutadans, perjudicant una altra vegada els més indefensos, ja que són ells els que hauran de salvar els guals «adaptats», amb una amplada molt inferior a la permessa i un pendent de l'ordre del doble que l'establert en la llei (Llei 20/1991, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, o decret 135/1995, de desplegament de la llei 20/1991). Com que l'objecte d'aquest missatge és sensibilitzar un ajuntament amb l'esperança que actuï en pro de la societat, que al cap i a la fi és la seva feina, m'agradaria acabar donant una eina que li pot ser molt útil, ja que el sol no se'n surt i als de casa no els escolta: El Consell per a la Promoció de l'Accessibilitat i la Supressió de barreres arquitectòniques. Estic segur que aquest òrgan de la Generalitat l'ajudarà a millorar l'accessibilitat, aquesta tasca tan cara i complicada. / ISAAC MAYOR, membre del col·lectiu Emergent.cia. Girona.

igual. Vam veure els típics joves que s'havien colat, però què hi vols fer; els de Salt Decideix hi tenien una parada al costat amb xocolata calenta, i que bé que entrava, amb la fred que feia; la veritat és que era deliciosa, se'ls ha de felicitar perquè quan en faig a casa a mi no em surt pas així.

Ja ens tocava entrar, i el noi de l'entrada ens va preguntar: «Sou dos?» Vaig contestar: «Sí.» Vam entrar. Tot molt maco, molt culer, fotografies, dates, en Puyol supergran i les sis magnífiques copes allà, a l'abast de tothom, una foto i un «gràcies». Vam sortir per les escales i el gust que vaig sentir va ser el d'una magnífica organització. Al final, unes bones sensacions, una grata

felicítació al Barça per la seva organització i una altra als de Salt Decideix per la seva boníssima xocolata.

En fi, per acabar, un visca el Barça, un visca l'Espanyol, un visca tots els clubs catalans i un visca Catalunya independent. / LAURA TORNÉS. Bescanó (Gironès).

Siguem coherents

● Considero aberrant que, per al PSOE, per sobre del dret dels pares hi hagi el dret de les menors a avortar, cosa que suposa una fallida del sistema de valors. És aberrant per a qui és metge, per a qui és pare, per a qui és cristià, per a qui té sentit comú i també, em consta, per a molts so-

cialistes. És lamentable que l'única mesura dels socialistes per evitar embarassos no desitjats sigui l'avortament, sense consentiment patern ni comptant amb el pare de la criatura. Com pot ser que els avortistes socialistes repeteixin sistemàticament: «Aquest és un país en el qual la meitat està a favor que les dones vagin a la presó, i altra majoria que no vol que les dones vagin a la presó, aquesta és la crua realitat.» A més de ser una falsedat, sembla que demanar que es respecti el dret a la vida de tots, també el dels nonats, és voler pretendre imposar les seves creences als altres. El dret a la vida és un dret fonamental per a qualsevol ésser humà, no és qüestió de fe ni de creences. Per favor, si guem coherents. / JESÚS DOMINGO. Girona.

A la unitat de diàlisi de la clínica Girona

● Quan fa gairebé set mesos van comunicar a la Pepita que havia de començar a fer diàlisi, a causa de la seva patologia, li va caure el món a sobre, i a nosaltres, com a família, també. Com en qualsevol canvi, les persones mostrem por, dubtes, incerteses... cosa que s'accentua quan es tracta de la malaltia pròpia o bé d'una persona estimada. Amb la comprensió i la paciència de tots vosaltres, s'ha fet tot plegat més portable per a ella i per a la família. A tots vosaltres: equip mèdic, dietistes, infermeres, auxiliars d'infermeria, administratives i netejadores, i el taxista (Joan), us agraïm tot el que heu fet per la Pepita i per nosaltres, i us encoratgem a continuar treballant com feu, que n'hi ha per treure's el barret. / VICTÒRIA CANET i família Canet-Teixidor. Mata (Pla de l'Estany).

en sisif | JORDI SOLER

